

Merhaba.

Ben Hasan oğlu Mehmet. 10 yaşındayım. Bugün okula gideceğim ve çok heyecanlıyım. En yakın arkadaşım Ali ile yiyeceklerimizi alıp yola çıktık. Yıllardır beklediğim için içimde hep ukde kalmış olan ve herkesin hayali olan okula gidiyordum işte.

Okula vardık. Bina tuğlalardan yapılmış tek odalı 20-30 kişiyi alabilecek bir sınıftı. İçeri girdik ve oturduk. Sınıfta 19 kişiydik. Herkesin içindeki mutluluk yüzünden okunuyordu. Öğretmenimiz asker öğretmen olarak gelmişti.

Derse tam başlarken birden bir araba okulun önünde durdu. Herkes meraklı gözlerle bakarken öğretmenimiz arabanın yanına varmıştı bile. Bir şeyler konuştular ve iki asker sınıfa girdi. Bize savaş olduğunu ve cephede asker olmadığı için bizi götürmek istediklerini söylediler. Daha okula yeni gelmişken, daha yeni bu mutluluğu tatmışken gideceğimizi söylemişlerdi. Herkesin yüzünde aynı ifade vardı. Kimse ne yapacağını ne diyeceğini bilmiyordu. Bizi ailelerimizin yanına götürdüler. Son kez helalliklerini aldık. Yola koyulduk ve benim aklımda kalan son şey annemin bakışı olmuştu.

30 Ocak 1915

Köyümüzden buraya geleli tam bir yıl olmuştu. Bize silah tutmayı öğretmişlerdi. İlk başlarda sadece cephaneye taşısak da şimdi komutan bizi savaşa katacağını söylemişti. Ali ve ben çok sevinmiştik.

Evet taarruz sağlanmıştı. Düşman aralıksız bizi kurşun yağmuruna tutarken biz de elimizden geldikçe karşılık vermeye çalışmıştık. Birden bir kargaşa çıktı. Ali gözümün önünde can çekişiyordu. Bir şeyler yapmam lazımdı.

Bir askerin yanına gittim. Konuşmaya çalışıyordum. Hem ağlıyor hem konuşuyordum.

“Asker ağabey.” dedim “Ali düştü. Kalkmıyor”

Asker birden “Kaldırırsaydın ya.” diye çıkıştı.

“Öyle değil.” dedim ve birden aklıma bir fikir geldi. Ağzımdan çıkanı duymadan ve perişan halime acıyıp beni komutanın yanına götürdü. Selamımı verip konuya girdim.

“Komutanım.” Dedim. “Silah arkadaşım Ali düştü.”

Komutan birden “Kaldırırsaydın ya.” dedi.

“Öyle değil komutanım, öyle değil.” dedim ve birden gözlerim karardı. Uyandığымda ortalık durgundu. Kalktım ve etrafıma baktım. Biraz yürüdüm. Yerde bir şey parlıyordu. Eğildim ve aldım. Bu bir küneydi ama biraz tozlanmıştı. Tozu sildim ve okudum. Üstünde yazan yazıyla yıkılmışım.

Üstünde Ahmet oğlu Ali yazıyordu.

BERFİN NERGİZ 1198 9/A